

Hautajaismusiikkiakin masentavampi pianon pimputus soi hiljaa taustalla. Eikö tämän nyt pitänyt olla mieltä rauhoittava jooga- ja meditaatio CD? Rauhoittuminen oli tästä kaukana, kun kyyneleet virtasivat valtoimenaan musiikin tuodessa mieleen elämässään luovuttaneen ihmisen hitaan kävelyn tyyneen järveen. Niin pitkälle, ettei sieltä enää noustaisi. Ja uppoamisen sinne. Kunnes keuhkot täyttyvät vedestä maailman kadotessa ympäriltä. Sitä paitsi, eikö joogaan liity enemmänkin jotkut aasialaiset pajupillit eikä piano? Nousin joogamatolta ja sysäsin kyynelten tahriman maton sivuun. Istuuduin huoneen nurkkaan tavalla, jolla lapsena istuin ollessani peloissani tai surullinen. Kädet jalkojen ympärillä, polvet kiinni otsassa. Miksi taas minä? Nostin pääni ja tuijotin kyynelten sumentamalla silmillä ulos. Näin lapset pelaamassa jalkapalloa. Siellä ne juoksivat, täynnä intoa ja tarmoa. Riemunkiljahdusten kaikuessa hiekkakentältä sisälle asti. Nopeasti olin unohtanut, miltä into, tarmo taikka onnellisuus tuntui. Vaikka eihän siitä ollut kauaa, kun olin onnellinen. Ainakin hetken aikaa. Selvittyäni taas yhdestä erosta, työpaikan yt-neuvotteluista ja velkakierteestä, olin puhkunut intoa kuvitellen olevani voittamaton ja iskeväni vastoinkäymisiä samalla mitalla takaisin. Niin minä luulin. Ja niin minä tein. Mutta elämä on arvaamaton. Turpaan tuli taas pian ja kovaa. Se oli ollut ihan tavallinen maanantai. Olin saapunut vähän myöhempään toimistolle ja jakanut kollegoiden kanssa viikonlopputarinoita. Kahvi höyrysi mukissa, viikonlopun aikana oli tullut jälleen kerran liikaa sähköposteja ja kollegallani Marjalla oli taas uusi mies. Aurinko paistoi vesisateen jälkeen ulkona ja suunnittelin lenkkeilyä työpäivän jälkeen. Kesken kaiken puhelimeni pärähti soimaan. Yleensä en vastannut työpäivän aikana puhelimeen, mutta tällä kertaa tein poikkeuksen, koska odotin testituloksia. Seuraava muistikuvani oli, kun makasin toimiston lattialla ja tunsin kollegani ravistelevan minua hereille. Havaitsin vain päitä ja epämääräiseksi puuroksi muotoutuvia lauseita. "Katja, Katja! Haloo, mikä on?", kollegani huutaa melkein korvaani. Tajusin pyörtyneeni kesken puhelun. Bonuksillani juuri ostamani Samsungin uusin älypuhelin lojui vieressäni lattialla näyttö pirstaleina. Pirstaleina oli myös elämäni. Tuijotin vastapäistä seinää ilmeettömänä ja sain vaivoin kuiskattua. "Syöpä". Eihän näin voinut käydä minulle. Eihän? Olin helvetti soikoon vasta 25! Omistusasunto oli vielä hankkimatta ja maailmaa näkemättä. Edes kunnan rakkautta en ollut ehtinyt kokea. Tätä samaa mantraa olin toistellut uupumukseen asti ystäväilleni ja perheelleni. Olin tehnyt paljon työtä itseni kanssa ymmärtääkseni tapailevani väriä miehiä, uurastanut pitkiä päiviä töissä säilyttääkseni työpaikkani ja maksaakseni velkani. Ja tässä sitä oltiin, hyökyäallon lailla joku suurempi voima veikin minulta jotain, mitä en voinut korjata. Terveytieni. Olin saanut syöpädiagnoosin vasta viikko sitten, mutta tieto oli levinnyt kulovalkean tavoin. Olin saanut tsemppiviestejä puolitutuilta ja osa oli jo kääntänyt selkensä. Puhelin värisi pöydällä. Se oli soinut jo useampaan kertaan. Nyt en jaksanut. En vain jaksanut. Yhtään. Mitään. Kirjoitin viestin keittiön pöydälle ja lähdin ulos. En ollut saanut paljoa elinaikaa. Akuutti verisyöpä vei ihmisen kuin tsunami mennessään nopeasti ja säälimättömästi. Jättäen jälkeensä vain tuhoa ja kyyneleitä. En voinut ymmärtää, miten en ollut havainnut mitään. Minähän olin nuori ja terve. Tunsin niin vieläkin vai olinko sekoamassa? Päiviä sängyssä apaattisesti vietettyäni, odottaen noutajaa päätin tehdä jotain, mitä en eläissäni tekisi. Nyt kun elämäni oli loppumassa, niin miksen voisi kuolla jännittävästi ja tyydyttävästi. Tutun tuttuni asunto oli likainen ja tunkkainen. Varsinainen huumeluola. Siksi olinkin siellä tällä kertaa. Vaikka elämässäni oli ollut vaikeita hetkiä, niin olin aina pysynyt erossa huumeista. Nyt kuitenkin ajattelin tehdä viimeisen matkani. Mies, jonka nimeä en muista ja joka tunnetaan paremmin risupartana, lupautui tarjoamaan viimeisen matkani. Istuimme lattialla, hän piti minua kädestä ja pian tajusin, mitä hyvänolon tunteella tarkoitettiin amfetamiinin vaikuttaessa koko kehooni. Elämä vilisi silmissäni ja mietin äitiäni, ystäviäni ja vanhoja

kollegoitani. He tulisivat kyllä pärjäämään. Olin testamentannut omaisuuteni äidilleni. Minä en ikinä saanut omaa asuntoa, mutta hän voi maksaa asuntosäästöilläni oman velkansa pois. Pian ajatukset katosivat ja leijuin vain euforiassa. Kirkas valo loisti asunnon ikkunasta. Viimeinen siivous oli tehty jäähyväiskirje, testamentti ja muut tärkeät paperit olivat siistissä pinossa keittiön pöydällä. Kaikki asiat oli hoidettu. Puhelin värähti taas kerran sohvan nurkassa. Siinä luki isoilla kirjaimilla kirjoitetun: "VASTAA NYT! VÄÄRÄ DIAGNOOSI!!!"